

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET SCHILDERIJ

Een monoloog

door

1880

Berty Tonnaer-Mommers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2216

Decor

In het midden een tafel met een stoel.
Op de tafel een hoop papieren, naast de stoel een paar dozen.
Links een schildersezal met een groot schilderij van overleden man.

Licht. Spot op de tafel en een spot op het schilderij.
Aan tafel zit een vrouw papieren te sorteren.
Zij is de wanhoop nabij.

(Zoekt en leest.)

Mijn god! Hier kom ik nooit uit! Die moet ik ook nog terug schrijven.

(Legt brief apart.)

Wat moet ik hier mee?

(Kijkt naar het schilderij.)

Gemakkelijk hè! Om er stiekem tussen uit te knijpen. Jij wist het toch altijd veel beter. Kijk eens wat jij mij hebt aangedaan! Ik was het domme gansje, dat nergens verstand van had.

(Zucht, kijkt naar het schilderij.)

Als je nu nog kon praten, zou je zeggen dat moet je zo en zo doen. Ja, als dat zou kunnen.

(Schuift een doos weg en neemt een andere.)

Nu zie je wat we verkeerd gedaan hebben.

Ik ben ten einde raad.

(Houdt een stapel papieren in de hoogte.)

Wie helpt mij nu met die rotzooi.

(Zoekt verder.)

O jè! Hier moet ik ook aan denken om een berichtje terug te sturen.

(Legt het apart. Ze rust even uit.)

Mijn hoofd staat er niet naar, even doorzetten vrouwke anders kom je er nooit uit. Ik heb zelf schuld, ik vond het zo gemakkelijk als hij deze rommel verzorgde.... Maar goed is het niet geweest, nu zit ik met de gebakken peren.

(Kijkt naar het schilderij.)

Weet je dat ik je gemopper mis? Alles moest precies gebeuren. Nee! Je was niet gemakkelijk. Maar niemand is perfect. Ik al helemaal niet! De kinderen? Hou op! Die hebben geen tijd! En zeker niet om deze chaos hier uit te zoeken. Hoe vaak ben je niet op de koffie gekomen met ze? Jij was veel te lastig, had altijd commentaar. Maar in nood, dan vonden ze blindelings ons huis, hè schat. Dan was je vol begrip. Als je hun maar geld leende, dat je nooit terug kreeg. Dan was je hun fijne pappa. Maar toen je zo ziek was! Even bellen! Vergeet het maar! Dan waren ze bezig met hun eigen problemen.

(Korte stilte.)

Als je oud wordt mag je niet lastig zijn. Moet je begrip tonen, openstaan voor ze. Je mag ook niets verlangen. Je moet vooral rekening met hun privileges

houden. Waar de onze liggen interesseert ze niet. Wij waren oud en hoefden niets meer, dachten ze. Volgens mij, kun je beter jong sterven, vinden je kinderen het tenminste nog erg. Ik word bitter, och jongen wat moet ik nu zonder jou? Verdrietig zijn mag ik ook niet, jij had je tijd immers gehad, vonden de kinderen.

(Schreeuwt.)

Verdomme! Je was mijn man! Ik voel de pijn en het gemis in alles wat ik hier aanraak. Misschien is het beter om te verhuizen? Och ik weet het niet meer!

(Maakt een radeloos gebaar.)

Steeds denk ik dat je even boodschappen doet. En ieder moment binnen komt.

(Snikt.)

Was 't maar waar!

(Zucht.)

Wij deden alles samen. Lief en leed gedeeld. Meer leed dan ons lief was. En wat hebben we veel zorgen gehad.

...

(Korte stilte.)

Was 't eerlijk? Zomaar! Plotseling! Zonder mij te waarschuwen was je weg. Wat moet ik nu? Alleen! Je liet me wel vaker alleen. Mijn angst voor die operatie, jij had alleen maar angst om mij te verliezen. Jij kon mij niet opvangen, je wist niet eens hoe. Je angst schreeuwde je bij vrienden uit.

Nee! Niet bij mij! Ik mocht dat niet weten. Een keer ben ik zo kwaad op je geweest, toen liet je mij ook alleen.

(Kijkt naar het schilderij.)

Weet je nog? Wij moesten onze hond laten inslapen, dat was een moeilijke beslissing. Hij was bijna elf jaar bij ons. Jij vluchtte toen het huis uit. Ik moest dat maar opvangen, jij kon dat niet. Maar ik ook niet! Later kwam je terug; toen hebben we gehuild. Het deed ons goed. Nu moet ik dat ook weer alleen opvangen. Maar nu kom je nooit meer terug!

(Kijkt naar het schilderij.)

Kun jij mij zeggen hoe het verder moet? Nee dus!

(Smekend.)

Kun je me niets laten voelen? Een seintje geven? Het zou zo fijn zijn.

(Zucht, dan resoluut.)

Zoek het nu maar zelf uit, een ander doet het niet voor je. Hij kan mij ook niet meer helpen.

(Rommelt verder in de papieren.)

God, wat een troep heb jij bewaard, en dat was allemaal belangrijk, vond jij? Maak je geen zorgen mam! Wij helpen zo veel we kunnen, beloofden ze. Nou dat kunnen is dus ook niets geweest. Je had je doodgeërgerd! Voor de zoveelste keer!. Weer een teleurstelling. Hebben andere mensen die ook zoveel?